

Yırtık Çağ

– Muhammed. A · 13 Aralık 2015

İlk okula giden küçük oğlum yıl başı için çam ağacı istiyor benden. Bildiğim kadarıyla yalnız ağaçla da bitmiyor bu iş. Ağacın üzerine asılacak renkli toplar sarkıtlar ve ışıklar da var tabii. Çocuğun, sınıf arkadaşlarından çam ağacı aldıklarını duyduğunda üzülmesini de istemem elbette. Çam ağacını da alırsız üzerine takılacak ıvır zıvırı da. Bir kaç günlüğüne evi onlarla süsleyip yılbaşını da kutlarız. Biz her zaman yılbaşlarını kutlarız. Kendi hicri takvimimizin yorgan döşeğini kirletmeden önce de kutladık yılbaşını, eve yatak baza yerleştirdikten sonra da. Takvimi bize ait olmamasına rağmen eski yorgan döşeğimizi bırakıp onun yeni yataklarında uyumaya alıştık artık.

Oğlumun daha küçükken gece işeme sorunu vardı. Bir türlü kurtulamıyorduk bu olaydan. Her sabah ıslak yorgan döşeği yıkanıp güneş altına bırakılırdı.

“Bak oğlum, yarın yılbaşı. Bayramdır. İş açma annene” diye, gece yatmadan önce onu uyardım. “Baba ne yapayım. Kendi elimde değil ki. Gürsel amca geceleri uykuma geliyor. Bahçedeki çam ağacının dibine çiş etmemi istiyor. Onun dediğini yapıyorum. Ama sabahı kalkıp görüyorum kendi döşeğime işemişim.” Dedi.

“Oğlum, Gürsel amcan öyle bir şeyi yapmanı senden mutlaka istemez. Uykunda gördüğün o adam kesinlikle Gürsel amcan değil.” Diye, ona uykusunda çişini tutması için yol göstermeye çalıştım. Sonra korkmasın diye yumuşak şekilde dedim ki “ Canım benim, o bir şeytandır Gürsel amcanın kılıfında. Seni aldatmaya çalışıyor. Bu gece ona, gösterdiği ağacın dibi aslında senin kendi döşeğin olduğunu söyle. Artık bundan sonra bir daha işemeyeceğini ve yorgan döşeğini yıkamak için babamın sabun almaya artık parası kalmadığını da ona anlat”

Sabah oldu ve yılbaşı. Eski takvimimize göre o bizim son yılbaşımız oldu. O yılbaşını kutladık, sen sağ ol biz de selamet deyip elvedalştık onunla. Kutladık demeyelim. Bokladık desem daha doğru olur. Sabah kalktığımızda pis koku evin dört bucağını sarmıştı. Ne olmuştu peki. Birakalım da oğlum kendisi anlatsın.

Baba, senin dediğin gibi ona sabun almak için paramızın olmadığını söyledim. O da “merak etme gidip sabun da buluruz” dedi. Sonra beraber gittik bir sabun fabrikasının çatısına çıktık. Nereden gidip merdiven buldu pek hatırlamıyorum. Çatıda küçük bir pencere vardı. Merdiveni pencereden fabrikanın içine salladı. Sonra merdivenden aşağı inip fabrikanın içine girdik. Her birimiz birer sabun dolusu çuval sırtımıza atıp merdivenden yukarı çıkmaya başladık. İlk önce Gürsel amca kılıfında olan o şeytan çıktı çatıya. Sonra ben merdivene tırmandım. Bir az yürümüşüm ki birden güvenlik görevlisi gelip bacağımdan tuttu beni. Bağırđım ve çatıda beni bekleyen şeytandan yardım istedim. O da “Acele et. Hemen sıç başına da seni bıraksın” dedi. Ben de sıçtım işte.

Aslına bakılırsa çoğu zaman uyurken hep Gürsel amca kılıfında olan şeytanlara uyduk hepimiz. Eskiden var olan şeylerimizin içine ettik. Yenilerine de bir türlü uyamadık. Ya da bazen yenisiyle eskinin

karışımından uyduruk bir şeyler ortaya çıkardık.
İşte biz de herkes gibi eskilerin bir çoğunu attık yenilerini tuttuk.

Nerede kalmıştık? Evet şu çam ağacında.

Benim kafamı karıştıran asıl şey şu ki çam ağacı, Noel baba ve onun geyikleri bizimle nasıl bağlantı kuracaklar. Noel baba, geyikler taşıyan bir kızakla mı kızımın hediyesini getirecek? Yoksa mahallemizdeki bütün çocukları tanıyan Gürsel amca o eski model arabasıyla mı? Arabasını nihayet çalıştırıp -pırt pırt- yola koyulacak mı? Çocukların şömineden asılan çoraplarının içine hediyeler bırakacak mı? Ama maalesef bizim şöminemiz yok. Kızım çorabını mutfaktaki eski Demir Döküm şofbenin vanasından asabilir tabii. Ama Gürsel amca onun içine bir şey koyacak mı? Ondan pek emin değilim. Emekli maaşıyla kredi taksitlerini ödeyip mutfak harcına para ayırdıktan sonra geriye bir şey mi kalır? Kalırsa da kesin gidip biraz doğal gaz alır. Belki kışın bu soğukunda şofbenin derecesini azıcık arttırabilirdi. Kendi ailesi bile “yılbaşı hediyesi mi olur canım” diye, düşünüp duruyorlar.

Bir de düşünürüm de yılbaşında ailece birlikte çam ağacının etrafında otururken ne söylemeliyiz?

“Happy chrissmas, happy christmas” mi?

Yoksa eskilerdeki gibi sene başı dualarından birini mi okumalıyız?

Ya da şöyle bir şey söylesek mi acaba?

“Alhamdülillahi rabbil kirimes”

Dualarımızı okuduktan sonra da hemen sazımı elime alırım. Türküler söyleyip evdekileri neşelendiririm:

İp attım ucu kaldı. Jingle bells, jingel bells

Tarakta gücü kaldı. Jingle bells, jingel bells

Ankaranın bağları. Jingle bells, jingel bells

Bu gidişatla kesin bir gün Halloween’i de kutlarız. O gün eğer gelirse ne yaparım biliyor musunuz? Cadı süpürgesiyle gidip İstanbul boğazı’nı geçen Rus savaş gemisindeki askerleri korkutacak halim yok elbette. En fazla kafama bir kabak geçiririm. Girerim mahallemizdeki Migros’un arkasındaki tenha sokağa. Orada arabalarını park edip açık kapılarının önünde oturan kişilerin üstlerine giderim. Arabada çalınan türkülerle içkilerini içerken onları güzelce korkuturum. Çekip giderler artık o sokaktan. Çoluk çocuk ana caddeye ulaşmak için bir daha etrafı dolaşmak zorunda kalmazlar. Milli içkilerini içerek Migros’un arkasından iki dakika içinde zıplaya zıplaya ana caddeye yetişirler. Sokakta onları korkutacak ne tuhaf insanlar bulunur karşılarında ne de her tarafa dökülen paramparça olmuş bira şişeleri . İşte bu şekilde yeni şeyleri kendi aleyhine de kullanabiliriz. Bazen yeni şeyi kullanmak zorunda kaldığımızda da, eskiden kalan yırtık yamalarımızla onu karıştırıp bizim yaşam tarzımıza özgün fikirler üretip sorunlarımızın bir çoğunu çözebiliriz.

Şükürler olsun ki helataşı ve maşrapayla birlikte kaybolan kimliğimizin önemli kısmını klozete takılan taharet musluğu borusunda bulmuşlardı. Allah razı olsun geri kalanını da Adnan OKTAR hocamız halletmiştir. Musluğu hep açık olsun, çağdaşlaşma borusu asla yırtılmasın, allahümme amin. Şeytan

duymasın eğer bu buluşlar olmasaydı neler gelmezdi başımıza. Kesin hepimiz yozlaşp şarkla garp arasında gark olmuştuk şimdiye kadar.